

[Svend Auken]

Når jeg starter på denne lidt humoristiske måde, er det, fordi hr. Bilgrav-Nielsens spørgsmål til mig angik Socialdemokratiets stillingtagen til resultatet af trepartsforhandlingerne. Han spurgte: Står Socialdemokratiet bag det resultat, der er opnået ved trepartsforhandlingerne? Hr. Bilgrav-Nielsen kender det svar på forhånd. Jeg vil gerne gentage det: Vi står bag det resultat, der er opnået ved trepartsforhandlingerne. Men gør Det Radikale Venstre det? Står Det Radikale Venstre bag det resultat, der er opnået ved trepartsforhandlingerne? Når jeg prøver at følge, hvad hr. Bernhard Baunsgaard har sagt om den sag meget længe, er det stadig et ubesvaret spørgsmål for mig, om Det Radikale Venstre støtter det resultat. Socialdemokratiet har ikke bare på grund af trepartsforhandlingernes formuleringer, men fordi vi ved, det er en økonomisk nødvendighed, igennem de sidste mange år gjort sig til talsmand for det, vi kalder en stram, en aftalt indkomspolitik, ikke en ensidig lønpolitik, ikke løndiktater, men en aftalt indkomspolitik, der omfatter hele befolkningen. Vi har netop i dag understreget, at en af årsagerne til, at vi mener, der skal bruges flere penge til folkepensionisterne, til efterlønsmodtagere og dagpengemodtagere, er, at vi ønsker at skabe den folkelige forståelse for retfærdigheden af den stramme økonomiske politik, der er nødvendig.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det undrer mig ikke så meget, at hr. Bilgrav-Nielsen netop tog aftalen om pensionerne frem og kritiserede den, for i valgkampen udtalte den radikale folketingskandidat, som jeg er meget sammen med, at der ikke ville være råd til selv den mindste forhøjelse af pensionerne. Det er da helt rimeligt, at Socialdemokratiet, som havde stillet en forhøjelse af pensionerne som et ultimatum i forhandlingerne, ikke opgav det krav.

Jeg vil godt spørge hr. Bilgrav-Nielsen: Hvis Socialdemokraterne nu ikke havde kunnet komme igennem med det krav og derfor, som man måtte forvente, da det var et ultimatum, havde forladt forhandlingerne, ville hr. Bilgrav-Nielsen så være gået sammen med Fremskridtspartiet for at sikre regeringens finanslov?

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Hr. Skrumsager Skau gjorde noget ud af sin replik til Fælles Kurs og de indlæg, vi har haft, og hr. Skrumsager Skau gjorde rede for, at hans opfattelse var, og jeg kan næsten citere det ordret: »at tomme tønder buldrer mest«. Vi vil give ham fuldkommen ret. Ingen skal være i tvivl om det, det er fuldkommen sandfærdigt. Det er netop baggrunden for, at Venstre uafbrudt er gået tilbage mandatmæssigt. Vælgerbefolkningen har indset, at Venstre er tomme tønder, der buldrer.

En anden, der talte, var en hr. Arne Melchior. Han gjorde opmærksom på, at Fælles Kurs nu havde været oppe 13 gange, og det fortæller os lidt om, at hr. Arne Melchior i hvert fald ikke har sovet i den tid i folketingsalen, og at han også kan tælle til 13. Det er da sådan set noget at få forstand af.

Så er der hr. Bilgrav-Nielsen. Han nævnte ikke meget om bloktilskuddet til kommuner og amter. Kommuner og amter er selvstyrende forvaltninger. Vi har stillet ændringsforslag til finansloven om at yde 4 mia. kr. til amtskommunerne, og 2,5 mia. kr. til kommunerne, netop fordi vi ønskede at sikre, at sygehusvæsenet skulle udbygges og gøres bedre og det samme med skolerne. Hvorfor kunne Det Radikale Venstre ikke gå ind for noget sådant? Det ligger jo i og for sig i den politiske målsætning, som Det Radikale Venstre giver udtryk for at de har.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Hr. Bilgrav-Nielsen omtalte problemet med pengene til socialt udviklingsarbejde i 1988. Det er i nogen grad historieskrivning, vi beskæftiger os med, og den vil jeg gerne bidrage til.

Hvis historieskrivningen skal være korrekt, er det ubestrideligt, at der kunne have været et flertal for at afsætte 100 mio. kr. til socialt udviklingsarbejde i 1988, og at de 100 mio. kr. er blevet forhandlet ned af Socialdemokratiet til 50 mio. kr. De 100 mio. kr. er blevet omtalt flere gange af Det Radikale Venstre i løbet af efteråret. Jeg skal blot nævne et enkelt eksempel.

På et møde arrangeret af Socialpolitisk Forening i København den 17. november 1987 fortalte fru Aase Olesen fra De Radikale, at man